

Κυριακή 15 Μαρτίου 2020

(Κυριακή Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ).

Μρκ. 2, 1 – 12.

«οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν» (Μρκ. 2, 12).

Στή δεύτερη Κυριακή τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς βρισκόμαστε σήμερα καί ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία ἀπό τή μιά προβάλλει τό μεγάλο ιεράρχη τῆς Θεσσαλονίκης Ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ καί ἀπό τήν ἄλλη τοποθετεῖ ὡς εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας τή θεραπεία τοῦ παραλύτου τῆς Καπερναούμ. Δέν εἶναι τυχαία ἡ κατάληξη αὐτοῦ τοῦ ἀναγνώσματος σέ σχέση μέ τή μνήμη τοῦ Ἁγίου πού προβάλλεται σήμερα.

Τό πλήθος βλέπει τή θεραπεία τοῦ παραλύτου ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν καί ἀναφωνεῖ τό: «οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν». Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἔρχεται μετά ἀπό ἀρκετούς αἰῶνες νά δώσει ἐξήγηση γιά τούτη τήν ἀδυναμία τοῦ πλήθους νά δεῖ, διότι εἶναι ὁ θεολόγος τοῦ ἀκτίστου φωτός καί τῆς θείας ὁράσεως.

Ὁ σήμερα τιμώμενος Ἅγιος θεολόγησε μέσ' ἀπό τήν ἐμπειρική του διαβεβαίωση ὅτι μόνον ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀπροσπέλαστη παντελῶς ἀπό τόν ἄνθρωπο. Ὑπάρχει, ὅμως, ἡ δυνατότητα ὁ κτιστός ἄνθρωπος νά προσεγγίσει καί νά οἰκοδομησει ζωντανή σχέση μέ τό Θεό μέσ' ἀπό τίς ἄπειρες, ἄκτιστες ἐνέργειές Του. Ὁ Κύριος μέ τίς ἄκτιστες ἐνέργειες φανερώνεται στόν ἄνθρωπο καί τοῦ δείχνει τήν ἀπύθμενη ἀγάπη Του. Οἱ ἄκτιστες ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀμέτρητες καί ἔχουν πολλούς τρόπους πού γίνονται φανερές. Μία ἀπό τίς ἐνέργειες αὐτές, μέ τίς ὁποῖες ἐπικοινωνεῖ ὁ Κύριος μέ ὅσους Τόν ἀγαποῦν, εἶναι τό φῶς.

Ὁ Κύριος ὡς φῶς παρουσιάζεται στήν Παλαιά καί στήν Καινή Διαθήκη. Παρουσιάζεται ἐπίσης καί σέ ἀγωνιστές τῆς προσευχῆς καί τῆς ἀρετῆς μέσα στή ροή τῆς ἱστορίας. Πολλοί ἅγιοι, μάρτυρες, ἀσκητές, μαχητές τοῦ πνεύματος καί πολέμιοι τῆς ἁμαρτίας ἔχουν ἀδιάψευστες ἐμπειρίες τῆς παρουσίας τοῦ ἀκτίστου φωτός στή ζωή τους. Μία τέτοια πλούσια βίωση τοῦ θείου φωτός εἶχε καί ὁ Ἅγιος

Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς καί γι' αὐτό μᾶς διαβεβαίωσε γιά τήν ὑπαρξή του.

Ἡ φανέρωση τοῦ Θεοῦ εἶναι κοινή πραγματικότητα γιά ὅλη τήν Ἐκκλησία. Ὅλοι οἱ πιστοί μπορούμε νά ἔχουμε τήν εὐκαιρία, τό προνόμιο καί τήν εὐλογία νά βιώσουμε τήν ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ μέσα μας. Γιά νά ἐπιτύχουμε, ὅμως, κάτι τέτοιο ὑπάρχει μία βασική προϋπόθεση. Χρειάζεται πρῶτα νά ἔχουμε κάνει τήν ἐσωτερική μας κάθαρση. Ὄταν καθαρίσουμε τήν καρδιά ἀπό τά πάθη, τό νοῦ ἀπό τίς κακές ἐπιθυμίες καί τή ζωή μας ἀπό τίς πτώσεις, τότε εἴμαστε ἔτοιμοι νά πλατύνουμε τήν ὑπαρξή μας καί νά τήν ἀπλώσουμε σέ μία καινούρια ἐμπειρία. Αὐτή εἶναι ἡ ἐμπειρία τῆς θεϊκῆς παρουσίας καί φανέρωσης. Εἶναι ἡ καθαρῆ ἐμπειρία τοῦ ἀκτίστου φωτός. Χωρίς τήν ἐσωτερική καί ἐλεύθερη καθαριότητα δέν εἶναι δυνατόν τό φῶς τῆς Θεότητος νά φωτίσει τόν ἄνθρωπο. Ὁ σκοτισμένος ἄνθρωπος δέν ἔχει τή δυνατότητα νά δεῖ φῶς, νά γευθεῖ Θεό καί νά δοκιμάσει κάτι παραπάνω ἀπό τή λάσπη τῆς γῆς.

Αὐτή εἶναι ἡ ἐξήγηση στή διαπίστωση τοῦ πλήθους: «οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν». Δέν εἶδαν ποτέ τό θαῦμα καί τίς ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ ὅχι ἐπειδή δέν ὑπῆρχαν, ἀλλά ἐπειδή δέν εἶχαν τήν καθαρότητα γιά νά δοῦν. Πολλές φορές ὁ Κύριος τούς ἀποκαλύφθηκε, ἄπειρες φορές θαυματουργήσε καί ἐνήργησε γιά τό καλό τους. Ποτέ ὅμως ἐκεῖνοι δέν εἶχαν τήν ἐσωτερική διαύγεια νά δοῦν καί νά ἐκτιμήσουν τίς ἐνέργειές Του. Τίποτε δέν ἐκτίμησαν. Ποτέ δέν Τόν ἐκτίμησαν. Τώρα πού βλέπουν μπροστά τους τήν ἀδιάψευστη παντοδυναμία Του φωνάζουν τό: «οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν». Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ποτέ δέν εἶχαν δεῖ μ' αὐτόν τόν τρόπο καθαρά. Πάντοτε ἔβλεπαν μέ τά παραμορφωτικά γυαλιά τῆς ἀνυπακοῆς τό Θεό. Ποτέ δέν διέκριναν τό θαῦμα, διότι ποτέ δέν ἦταν ἔτοιμοι νά μεταμορφωθοῦν ἀπό αὐτό. Τώρα ὅμως, πού πλέον τό ἔχουν μπροστά τους ὡς τετελεσμένο γεγονός, ἡ εὐθύνη πέφτει στούς ὤμους τους. Θά παλέψουν γιά ν' ἀποκτήσουν τήν ἀπαραίτητη καθαρότητα, προκειμένου ν' ἀντιλαμβάνονται τή θεϊκή ἀγάπη καί τίς ἐνέργειές της, ἢ θά παραμείνουν μι-

σότυφλοι, αὐτοκαταδικασμένοι νά βλέπουν μόνο τά φτηνά καί παρόντα;

Τό ἴδιο θέμα τίθεται ἀπό τήν Ἁγία μας Ἐκκλησία γιά ὅλους. Ἐμεῖς πού ἀξιωθήκαμε νά γνωρίσουμε τό Χριστό ἔχουμε τή διαβεβαίωση μέσα ἀπο τήν ἐμπειρία καί τήν ὁμολογία τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ ὅτι μπορούμε νά γίνουμε κοινωνοί καί ν' ἀπολαύσουμε τίς ἄκτιστες ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ. Τό μόνο πού χρειάζεται εἶναι νά δώσουμε τόν ἀγώνα τῆς κάθαρσης. Μέ τή μετάνοια ν' ἀγωνιστοῦμε γιά νά μείνουμε μακριά ἀπό τά πάθη, τίς ἐπιθυμίες καί τά λάθη. Ἄν ἀρνηθοῦμε ἢ ἀναβάλουμε αὐτόν τόν ἀγώνα, θά στερούμαστε τή θέα τοῦ Θεοῦ καί τώρα καί γιά πάντα. Γύρω μας ὁ Κύριος θά θαυματουργεῖ κι ἐμεῖς θά λέμε: «οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν». Ἄν ὅμως κάνουμε μέ συνέπεια τόν ἀγώνα τῆς μετάνοιας καί τῆς κάθαρσης, θ' ἀξιωθοῦμε θείων ὁράσεων καί ἀποκαλύψεων. Μέ τήν ἀσφαλῆ καθοδήγηση τοῦ πνευματικοῦ μας πατέρα καί ὁδηγοῦ θά περπατήσουμε τό γλυκό μονοπάτι τῆς ἔνωσης μέ τόν Κύριο καί τῆς καθημερινῆς παρουσίας Του στή ζωή μας

τήν τωρινή καί τήν ἐπέκεινα. Μακάρι Ἐκεῖνος, μέ
τίς πρεσβεῖες τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, νά
μας ἀξιώσει νά τό ζήσουμε. Ἀμήν.